

Παρατηρώ ότι λίγοι έχουν συλλάβει την πραγματική αξία της εργασίας με την ύλη και το πόσο καθοριστικό είναι να δώσεις στο φυσικό πρωτογενές υλικό τον χρόνο σου και την αφοσίωσή σου. Η διαδικασία αυτή είναι καίρια, σε γεμίζει ιδέες. Η έλλειψη της επαφής με την ύλη συμβαίνει λόγω της προσκόλλησης στην τεχνολογία, αλλά και της ζωής στο όλο και πιο απομονωμένο πλέον από τη φύση αστικό περιβάλλον του *ready made*. Η ύλη είναι αισθησιακή – δεν λέω ότι το *virtual* δεν μπορεί να είναι επίσης αισθησιακό. Δεν είμαι καχύποπτος προς την κατεύθυνση που δείχνει σήμερα το βέλος. Παρατηρώ, όμως, τη μείωση της ικανότητας προσήλωσης που έχουν τα νέα παιδιά και την εξαφάνιση των μαστόρων. Όμως ο καλλιτέχνης είναι και μάστορας. Είχα δάσκαλο τον Τσαρούχη και το γνωρίζω καλά. Η αλημεία της τέχνης είναι να ξέρεις να μεταμορφώνεις το υλικό σε κάτι άλλο, ανοιχτό στην ποίηση.

Δημήτρης Παπαϊωάννου